

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥΣ ΕΤΡΕΛΛΑΝΕ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΥΟ !

Η ήθοποιος του κινηματογράφου Μαίρη Πίκφορντ, ή θρυλική Ρεζίτα, η όποια είναι σύζυγος του βίαιου περιφήμου Ντουγκλας Φαίρμπανκς, τρελλαινείται ν' άκουη να της διηγούνται ξευτελες ιστορίες.

Ένα από τα τελευταία ταξίδια της στο Παρίσι, κάποιον βράδυ που έκανε παρόε με συναδέλφους της του γαλλικού κινηματογράφου, τους διηγήθηκε την παρακάτω ιστορία, που την άκουσε από ένα Άμερικανό ρεζισσέρ.

Μιά μέρα, ένας εξέντλεμαν πήγε να έπισκεφθί ένα από τα μεγαλύτερα και πολυτελέστερα φρενοκομεία της Καλιφορνίας.

Σε μιάν έρημη αγράδον αίθουσα, είχε προσέξει ένα σωμαθμικμό και άρατο νέο, ό οποίος καθότανε σταυροπόδι σε μιά γωνιά, με τό βλέμμα άενανς.—Βυθισμένος ποιος ξέρει σε τί είδους σκωτεινός και άσύντατος σκέψης.

— Φωχό παιδί ! ψιθύρισε ό εξέντλεμαν. Κρίμα στά νειάτα του. Άπό τί τρελλάθηκε ; ρώτησε ύστερ' από λίγο τόν φύλακα που τόν συνάδευσε στη θλιβερή αυτή έπίσκεψη του στο φρενοκομείο.

— Άχ ! κύριε, τού άποκρίθηκε τότε ό φύλακας. Ό νέος αυτός—νός από πολύ καλό σπύτι—ήτανε τρελλά άρταυμένος με μιά διάσημη ήθοποιό του κινηματογράφου. Ύστερα όμως από λίγον καιρό, έβρισχ τόν παρτίδα για να παντρευθί μ' έναν άλλο... Καί ό νέος, από την άπελπισία του, κατέληξε στά χόλια που βλέπετα...

— Τι θλιβερή ιστορία, ειπε ό εξέντλεμαν άνασταυρόζοντας.

Ένας που έξασκοιούσους την περιουσία του βρέθηκε μπροός σ' ένα ιδιαιτερο δωμάτιο, τού όποιοι οι τοίχου, καθώς μπόρσες να δη μέσα από τό καγεσλόφρακτο παραθυράκι της πόρτας—ήτανε ταπειτασιωμένοι με βόττα. Ό εξέντλεμαν πληηόισε τότε στο παρτίδα και είδε μέσα ένα νέο και άρατο άντρα, έπικίνδου μαυιακό, ό όποιος χυκοσος τό κεφάλι του στους τοίχους για να τό σπάση.

— Ποιος είναι αυτός ; ρώτησε πάλι ό εξέντλεμαν τό φύλακα—όδηγ.

— Αυτός, κύριε, τού άποκρίθηκε τό φύλακας ειπε κεινος που παντράθηκε ή περιφωμη ήθοποιός του κινηματογράφου, που σάς έλεγα πριν από λίγο όμα άγκατέλειψε τόν άλλον... Έκείνον τόν τρέλλανε γιατί δέν...τόν πήρε άντρα και τούτον είδω πάλι τόν τρέλλανε έπειδή την πήρε !

Ο ΦΛΩΜΠΕΡ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Δέν ύπάρχει σήμερα παθημερηή έφημερη που να μίν άφιεράνε μιά στήλη της τουλάχιστον στο ζήτηματα της γυναικείας μόδας. Η έμπνευσις της δημοφιλούς μιάς τέτοιας στήλης άνηκει στο διάσημο συγγαφέα της «Μαντάμ Μκορσού». Γουσταφό Φλωμπέρ, ό όποιος έγραψε τό 1858 στο διευθυντή κάποιος Παρισινής έφημεριδος κι ύ τοθ είχε ζητήσει τη συνεργασία του, τά έξίη :

«Υπάρχει κάτι έντελώς καινοθρηγιο και πολύ άραίο που μπορεά έγώ να κάνω στην έφημεριδα σας, κάτι που μπορεά να γίνει άληθινά λογοτέχνημα : τό άρθρο της μόδας».

Και συνεχίζει παρακάτω :

Μπορεά κανείς στο άρθρο αυτό να εξετάζη ποιά φόρεμα και ποιά χρώμα πηγαίνει σε μιά γυναίκα σε κάθε περισταση, ποιοι πρέπει να είναι οι συνδυασμοί τών τόνων και τών χρωμάτων στις γυναικείες τουαλέτες, και γενικώς τι καπέλλα, τι ρόμπες, τι παπούτσια πρέπει να φορεθύν ή κυρίες μας. Με τό άρθρο αυτό μπορεά κανείς να πολυμήνη και τη φρικτή μόδα τών κορσίδων άπεδουκίνοντας κόσμο άνταισιοθημικοί και άνοθηγιστικοί είναι...»

Η φίλη κ. Μονταίν και άλλαι κοσμιογράφου του Άθηναικού Τύπου μποροδν δικαίως να ύπερφανεώνωνται και ν' άποκαλοδν «συνάδελφο» τους τό Φλωμπέρ.

πάνω στην πολυθρόνα όπου καθό όλιγο έβλεπε τόν άντρα της...

Τό πρωί, ένα τηλεγράφημα ήρθε όπ' τό Ντόβερ. Άνήγγελε τό θάνατο του κ. Μκορντερ σ' ένα σθηροθρομικό δυστύχημα, ποδχε γίνει στις έντακα τη νύχτα...

Και είχε γυρίσει νεκρός, ναί, νεκρός, να ίδιή τη γυναίκα του, να της δόση μερικές συμβουλές και να της πη τίς τυλοταίες του θαλήσεις...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΥ

Του Murger

Ποιός της καλύβας μου χτυπάει τη θύρα
Μέε στο μεσύνυχτο τό σκωτεινό ;
— Διωμένος έρχομαι από τη μόρα
Δός μου ένα σκέπασμα να κοιμηθώ.

— Τόνομα ; — Άνοιξε, στρώνεται χιώνι !
— Τόνομα ; — Άνοιξε, κούος βορρατιάς
Τά δέντρα άρχίηησε να έκρηζόνη
Μέε τό θαμότοπο της ρεμματιάς.

Τρέμουν και κόβουνται τα γυνάτα μου,
χτυπούν τα δόντια μου στην παγωνιά,
Σφουρίζει ό άνεμος μέε' στα μαλλιά μου
Άνοιξ' άδελφι μου ! λίγη φωτιά.

Βρονταίε τό σύννεφο, τ' άκουσες ; — Στάσου.
Άνοιξ' άδελφι μου, πεινάω, πεινάω !
Βρονταίε τό σύννεφο... — Πέε τόνομα σου.
— Πώς κλαίει ό κόρακας μέε τό θουό !

Της δόξας τ'έχρανο είμαι τ' άστέρι
Στά κρύα μνήματα χώνω ζωή...
— Στά κρύα χώματα φυτεώνη ή φτέρη
τό περσοκούληγο βρέσκει τρεσφή !

Άνοιξε ό Έρωτας είμαι κ' ή Νειότη
Σκολίζου τ' άρτα μου τόν ουρανό...
— Φύγε έξω' άπιστε, σκληρή προδότη,
Γι' ατήν που μ' άφησε τόρα θρηγνώ.

Είμαι ή Ποίησις, κ' έχω τραγούδια...
Μέε διώχουν, άνοιξε. — Άχ ! ποιά καρδιά
Στη μαυρή λύρα της πλέναι λουλούδια
Άν έκρησάλλωσσε και δέ χτυπά ;

— Στόν Πλωτο άνοιξέ την άγκυλιά σου
Κι' ατή που σ' άφησε έρωτικη
Θάρεθ ή άγκυλιζόντας τα γυνάτα σου...
— Θάρεθ ή άγάπη μου θάρεθ κι' ατή ;

— Τόν κόσμο δούνασι ν' έναστατώσης,
Είμαι ή Δύναμις. — Ψύτερα σκιά,
Μπορεά του Ήλιου μας τό φως να δώσης
Σ' αυτούς που έχώθησαν στη γη βαθεία ;

— Άν είν' ή Δόξα μου σκουλήκι, χόμα,
Άν είν' ή Δύναμις μου τ' άστέρι,
Μά είν' ό θάνατος, τό μαυρο σκεδάμα
Πού ξεκουράζεται ή άπελπισία ..

— Άνοξέ ; στά μνήματα φυσάει τ' άγέρι,
Και κλαίει στα φύλλα της ή μαύρ' ιτιά,
Φωνάζει ό κόρακας σβόνει τ' άστέρι
Γιατ' είν' ό θάνατος όπου χτυπά.

Έλα στο στήθος μου να σε ζιστόνω
Έλα στο στήθος μου τό φλογαρό
Νά χύσης βάλσαμο, έχ ! να ποθάνω
Είπε τό χάρημα όπου ζητώ.

Θολός κι' άνέλικδος στον κόσμο άπάνω
Είπα στα χέρια σου ναδρώ ήσυχιά,
Άχ φταίω ό άμοιρος, άχ τι να κώμο
Πατέρα μου έλειπε ή παλλημαριά.

Σκοτάδι άφώτιστο, άνατριχίλα,
Περγουδν σάν σύννεφα μαυρές σινίες
Πού πάμε, γέρο μου ; ά ! τι μαυρίλα !
Στανάζει ό άνεμος μέε' σταίς ιταίς.

Παγώνω έχ ! άφησε τό σύννεφο μου
Τό γέρο σκύλλο μου τό μογαδό,
Ν' άκούση κλέμματα τό μάργαρό μου,
Νά ίδιή τό χόμα μου δάκρυ πιερό.

(Μετάφρ. του Ζάν Μωρσές, όταν ήταν άκόμα νέος)